

פניני מבשר טוב

ליקוטי אמרים מתורת כ"ק אדמו"ר שליט"א
מביאלא

פרשת לך לך

הפעולה אך ורק כי נצטווה לזה, ולא לחשוב על טובת ההנאה שיצמח לו מזה. והוא ניסיון קשה מאוד, כמו שאמר החתם סופר שיותר קל לו לאדם לצום לשם שמים מלאכול לשם שמים. כיון שבאכילה יש את ההנאה מן המאכל, ולאכול אותו רק לשם שמים זה קשה מאוד. ומכוחו הגדול של אברהם אבינו שעמד בניסיון זה, נתן לבניו לדורות עולם כוחות שיוכלו לעמוד בניסיונות שכאלה.

הילולת רבוה"ק, פר' לך תשפ"ב (תמצית הדברים)

עיקר גדלות היא בכח אמיתי - ולא לפי הפרסות הנראה לעין

ואעשך לגוי גדול. (יב ב)

מעשה עם המגיד הק' מקאזניץ זצוקלה"ה שאחר פטירת הרב המגיד הק' ממעזריטש נסע להסתופף בצל הרה"ק בעל הנועם אלימלך זצוקלה"ה, ובאשר ידעו גדול גאונותו עד אין חקר [וכמו שהעיד עליו הגר"ח מואלוזין ששהה במחיצתו,

אף במקום שיש לו הנאה יכוון את עבודתו לשם שמים

לך לך מארצך, וגו' ואעשך לגוי גדול
ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה. (יב א)

וברש"י: להנאתך ולטובתך, ושם אעשך לגוי גדול, וכו' ועוד שאודיע טבעך בעולם; וכו' לכך הוצרך לג' ברכות הללו.

וקשה מה ניסיון הוא זה, שמקבל כל טוב בעבורו. ויותר קשה למה באמת הבטיח לו השי"ת כל הטובה הזאת, הרי כבר עבר כמה וכמה ניסיונות ולא הוצרך לכל זה, כמו בעקידה, וכשעבר באש באור כשדים, וכן כאשר הלך למלחמה להציל את לוט שבדרך הטבע לא היה מנצח אותם. ועשה תמיד במסירות נפש לקדש שם שמים, ולא קיבל על זה כלום. מדוע אם כן כאן הבטיחו דברים הרבה.

ונראה לומר, שזה עצמו היה הניסיון של אברהם אבינו ע"ה, שעל אף שהבטיח לו הקב"ה כל טוב, היה צריך לעשות את

שלום ושלוחה באהלינו. כמו שמצינו גבי אברהם אבינו עליו השלום עם לוט, שאמר לו 'אל נא תהי מריבה בינינו כו' הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי'. ולהלן [פסוק יב] ויפרדו איש מעל אחיו. וכתב בעל הטורים: ויפרדו איש מעל אחיו אברם. סופי תיבות, שלום. לומר לך כדי לעשות שלום נתפרדו.

והרי אברהם אבינו עליו השלום עמוד החסד, שכל ימיו היה מקרב הבריות בתכלית הקירוב, ומה גם לוט שהיה בן אחיו ממשפחתו, ובכל זאת במקום המחלוקת ריחקו מעמו, לפי שבענין זה הריחוק הוא הקירוב האמיתי. נמצא אם כי מעלת השלום גדולה עד מאוד, בכל זאת יש לפעמים להרחיק זה אשר כל מגמתו להבעיר תבערת אש המחלוקת, והוא כים נגרש השקט לא יוכל, וזה דווקא מפני השלום, כי באם לא יפרד מעמו לא תנוח אש המחלוקת לעולם, כי לא בשלום יחפוץ, כי דברי נרגן כמתלהמים.

בין אדם להבירו עמ' ד

כח השפעתה של כל מצווה ומצווה הנעשית

על ידי כל יהודי

ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת אשתו. (יב ט)

ובגודל מעלתה של כל מצווה ומצווה יש להוכיח מדברי הגמרא בסוטה [מ:]: "ואמר ר' יהושע בן לוי, בשביל ארבעה פסיעות שליווה פרעה לאברהם שנאמר

שהיה בקי בכל התלמוד בבלי וירושלמי ספרא ספרי ותוספתא וכו' באופן מבהיל מאוד], תמהו עליו וכי הוא צריך לרבו הק' זה. ענה ואמר: הן אמת שיוודע ללמוד יותר מהרה"ק הרבי ר' אלימלך, ובקי בקבלה יותר ממנו, אכן ישנם ב' מצוות עשה של אהבת ה' ויראת ה' שבוה גדול הרבי ר' אלימלך יותר ממנו. ולפיכך נוסע אליו ומחזיקו לרבו.

נמצא מבואר איפוא, שגדלות אמיתית אינה תלויה לפי רוב ידיעת התורה שיש לאדם, או לפי רוב הפרסום והכח שבידו, אלא לפי מדות ויראת ה' שיש לאדם. ולא זו בלבד, אלא אף בעוה"ז עיקר גדלות אמיתית אינה לפי רוב הכח והעוצמה המדינית והכלכלית שיש לאדם, אלא גדלות אמת היא של ישראל. וזה שנתברך אברהם אבינו ע"ה "ואעשך לגוי גדול", וכן להלן [יה יח]: "ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום ונברכו בו כל גויי הארץ". ולכאורה רואים שאין זה כן, אכן באיכות וודאי כן הוא, דישראל הם מקיימים את העולם, וכל העולם מתנהג על פי ישראל. וכמ"ש בגמ' יבמות.

הנוכה עמ' רפא

פעמים שהפירוד גורמת הקירוב

אל נא תהי מריבה בינינו וגו' הלא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי. (יג ח-ט)

שלפעמים הריחוק טוב מהקירוב, בשעה שהקירוב יגרום להיפך תכלית הנרצה מן הקירוב - לפירוד הלבבות, והריחוק ישכין

ביתי יורש אותי. אמר לו: לאו, כי אם אשר יצא ממעיך. אמר לפניו: רבונו של עולם, נסתכלתי באצטגנינות שלי ואיני ראוי להוליד בן. אמר ליה: צא מאצטגנינות שלך שאין מזל לישראל".

וענין זה שהוציאו מאצטגנינותו מורה על צאתם לגמרי מדרך הטבע, שהוא ענין אצטגנינות ומזל. וכיון שהוציאו מדרך הטבע יכולים ישראל להתנהג שלא על פי כח הטבע, ואין סדר העולם נוהג בהם כלל.

זהו שאיתא במדרש [בראשית רבה פז ח]: "מטרונא אחת שאלה את רבי יוסי, אמרה לו: אפשר יוסף בן י"ז שנה היה עומד בכל חומאו והיה עושה הדבר הזה. הוציא לפניו ספר בראשית והתחיל קורא לפניו מעשה ראובן ובלהה. מעשה יהודה ותמר. אמר לה: ומה אלו שהם גדולים וברשות אביהן לא כסה עליהם הכתוב, זה שהוא קטן וברשות עצמו על אחת כמה וכמה".

והנה רבי יוסי לא השיב על שאלתה האיך יתכן הדבר הזה, רק הוכיח לה על אמיתתו ותו לא. והיא צדקה בעצם טענתה איך יתכן שיוסף הצדיק בן י"ז שנה בכל חומאו ועושה הדבר הזה. כי באמת אין הסבר לזה בדרך הטבע, זולת מה שכח ישראל הוא למעלה מן הטבע אשר ע"כ יכל להתגבר על יצרו. לכן אף שהיה קטן וברשות עצמו התגבר על יצרו.

מאמר ישועות אברהם עמ' עו

[בראשית יב כ] 'ויצו עליו פרעה אנשים' וכו', ושתעבד בבניו ד' מאות שנה, שנאמר [שם טו יג] 'ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה', ע"כ.

וענין הזכות שהיה לפרעה שנשתעבד בבני ישראל, היינו, שזכה שעל ידו יהיה קידוש ה' בעולם, ועל ידי עשרת המכות וקריעת ים סוף נתפרסם שם ה' בעולם, ולכל זה זכה בזכות פסיעותיו שהלך ללוות את אברהם אבינו.

ופרעה הלא גוי היה, וכבר נתבאר אצלנו כמה פעמים שאין מצוותיו של גוי פועלים מאומה מעבר למעשה הפעולה החיצונית, ואם למרות זאת זכה בזכות כמה פסיעות אלו לשכר כה גדול, קל וחומר בן בנו של קל וחומר בכל התאמצות קטנה או גדולה שעושים עם ישראל לכבודו של מקום, שזוכים לגדולות ונצורות על ידי עבודתם זו.

ויגבה לבו בדרכי ה' עמ' רי

גבורת ישראל שלא כדרך הטבע - מירושת אבותינו הקדושים

ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמימה וספור הכוכבים אם תוכל לספור אותם ויאמר לו כה יהיה זרעך. (טו ה)

ודרשו בגמרא שבת [קט.]: "אמר רב יהודה אמר רב: מניין שאין מזל לישראל, שנאמר: ויוצא אותו החוצה. אמר אברהם לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, בן

תורת רבוה"ק

ואם אָקח מִכָּל אֲשֶׁר לָךְ וְלֹא תֹאמַר אֲנִי הִעֲשֵׂרְתִי אֶת אֲבָרָם. (יד כד)

הרב ר' אפרים זייבאלד שליט"א סיפר, כי הג"ר נסים יגן זצ"ל היה דר בסמיכות למעון קדשו של רבינו החלקת יהושע זי"ע, ובהיותו עוסק בקירוב רחוקים היה מביא מפעם לפעם אל הקודש פנימה מאלו האנשים שהתקרבו אצלו.

פעם נכנסו זוג שנתקרבו אך עדיין לא נפקדו בזש"ק, וביקשו שרבינו זי"ע יאציל עליהם את ברכתו הק', רבינו זי"ע פנה לבעל ואמר לו שיקבל על עצמו לשמור על טהרת המשפחה כהלכתה, ועי"ז יזכה לבן זכר, הלה התחיל להתנצל כי ממילא נזהר בזה, ואחד הנוכחים רימו לו שלא יבקש להתחכם, רק יאמר שמקבל על עצמו מכאן ואילך. ואכן קיבל על עצמו דבר זה, ואח"כ פנה רבינו זי"ע לעבר האשה ושאל אותה ג"כ אם היא מקבלת על עצמה להזהר בזה, ואחר שגם היא קיבלה על עצמה, האציל עליהם את ברכתו הק' שיזכו להפקד בבן זכר, ואכן לפקודת השנה נפקדו בבן זכר.

בשמחת הברית מילה של הרך הנולד התכבד רבינו זי"ע בכל סדר הכיבודים, החל מכסא של אליהו סנדקאות ואמירת הברכות, וכאשר הגיע לאמירת השם, הרגיש רבינו זי"ע כי ברצונו של אבי הבן לקרוא לרך הנימול על שמו כנהוג בעדת הספרדים שנותנים שם על אדם חי, ותיכף אמר רבינו זי"ע מדעתו ויקרא שמו בישראל "מרדכי" [אותו יום חל יומ"ד של הרה"ק רבי מרדכי מקאזמיר זי"ע].

אחר שמחת הברית ניגש אבי הבן וביקש לתת לרבינו זי"ע סכום הגון מאוד, אך רבינו מיאן לקחת ממנו והחזירו, הגם שהיתה השעה דחוקה לו במעות, אולם הלה התעקש וביקש שוב לתת את המעות, ושוב החזירו רבינו ולא הסכים לקחתו ממנו. אח"כ נשאל רבינו זי"ע על כך שסירב לקחת ממנו את הממון, ונענה רבינו בתשובה מפתיעה: כ'וויל נישט ער זאל קענען זאגן שפעטער אני העשרתי את אברם! (אינני חפץ שהלה יוכל לומר אחר כך "אני העשרתי את אברם") ויהי לפלא. (אור עולם)

***

וְהָאֵמִין בַּה' וַיַּחֲשֶׁבֶה לּוֹ צְדָקָה. (טו ו)

במעלת מצוות צדקה כתוב כי 'פרוטה לפרוטה מצטרפת לחשבון גדול' [ב"ב ט:], ועל פי זה ביאור וכתב אדמו"ר זצ"ל בספרו חלקת יהושע כי כן הוא בכל מעשה טוב שהאדם עושה, אף שקטן הוא יצטרף עוד לחשבון גדול. וזה לנו רמז שאל לו לאדם להתייאש אם אינו יכול לעשות כי עם מעט. שאפילו מעט מה שעושה גם כן חשוב. ובזה ביאר מה שנאמר באברהם אבינו "והאמין בה' ויחשבה לו צדקה" – שעבודת ה' הרי היא כמצוות צדקה. (פרשת עקב דף יד)

נתרם על ידי הרה"ח נפתלי לדרברגר שליט"א

לרגל שמחת נשואי בתו תחי'

זכות רבותינו הקדושים ודברי תורתיהם יעמוד לו לברכה והצלחה ונחת מכל יוצאי הלציו בבריות גופא ונהוריה מעליה בורא עולם בקנין השלם זה הבנין